

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: V. V., zast. JUDr. Jiřím Brožem, LL.M., advokátem se sídlem Vinohradská 2828/151, Praha 3, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2023, č. j. MHMP 990344/2023/Kou, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2024, č. j. 2 A 21/2023-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 5, Oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydal dne 5. 8. 2022 rozhodnutí č. j. MC05 161187/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu. Konkrétně bylo dne 3. 9. 2020 v 18:06 hodin, dne 20. 11. 2020 v 13:28 hodin a dne 26. 5. 2021 v 11:28 hodin prostřednictvím monitorovacího zařízení zaznamenáno neoprávněné stání motorového vozidla registrační značky x na Kříženeckého náměstí, Praha 5, před domem č. 3 v parkovacím úseku vyhrazeném pro placené parkování Filmařská P5-3516. Řidič vozidla se neřídil bližšími údaji na dopravní značce IP 13c „*Parkoviště s parkovacím automatem*“ s dodatkovou tabulkou určující placení parkovného v pracovní dny od 08:00 do 20:00 hodin nebo s platným parkovacím oprávněním.

[2] Správní orgán I. stupně již předtím příkazem ze dne 5. 8. 2021, č. j. MC05 166325/2021, shledal žalobce vinným a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, proti čemuž podal žalobce odpor. Následně byl žalobce dne 11. 4. 2022 rozhodnutím správního

orgánu I. stupně, č. j. MC05 70788/2022, shledán vinným. Byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 6. 2022, č. j. MHMP 1038361/2022/Kou, prvostupňové rozhodnutí ze dne 11. 4. 2022 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Skutková věta totiž neobsahovala údaje k celkové sestavě svislého dopravního značení.

[4] Po opětovném projednání dospěl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 5. 8. 2022 ke stejnému závěru a byla potvrzena výše pokuty i nákladů řízení. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal opět odvolání, v němž namítal neprokázání přestupku a nesprávnou interpretaci dopravního značení. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím změnil formulaci výroku týkající se způsobu zjištění přestupku a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[5] Žalobce následně podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), v níž namítal procesní pochybení správních orgánů, zejména nedostatečné odůvodnění změny výroku, nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nesprávné označení dopravních značek a jejich nesrozumitelnost. Dále zpochybnil způsob zjištění přestupku a upozorňoval na údajnou nezákonnost monitorování vozidel soukromou společností ELTODO a nesprávné řešení námítky proti nezákonnému postupu úředníků.

[6] Městský soud se s těmito námitkami neztotožnil a dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, přestupek byl dostatečně prokázán a uložená sankce byla přiměřená. Soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku městského soudu z několika důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel namítá, že městský soud řádně nevypořádal žalobní námitky a nesprávně posoudil otázky odpovědnosti provozovatele vozidla. Opomenul totiž některé právní aspekty, včetně možnosti obhajoby provozovatele proti přestupku řidiče. Městský soud nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, čímž jej učinil nepřezkoumatelným, a neprovedl jím navržené důkazy, zejména záznam z palubní kamery a fotosekvence z příjezdu vozidla. Městský soud převzal argumentaci správních orgánů bez kritického posouzení jeho obrany. Při absenci zavinění řidiče nemůže být odpovědnost provozovatele dovozena.

[9] Stěžovateli navíc nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), v důsledku čehož nemohl uplatnit svá procesní práva.

[10] Skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá dostatečnou oporu ve spisech, dopravní značení nebylo v souladu s vyhláškou a nebylo řádně zhodnoceno jeho umístění a viditelnost. Rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně přezkoumatelné

pokračování

fotodokumentace, přičemž stěžovatel upozorňuje na absenci důkazů o čase pořízení snímků společností ELTODO.

[11] Stěžovatel namítá, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla nemohla být naplněna, neboť se jedná o sekundární odpovědnost vyplývající z § 125f odst. 1 silničního zákona. Tvrdí, že nejprve musí být prokázána existence primárního přestupku řidiče, který nese subjektivní odpovědnost a jehož zavinění je nezbytné pro naplnění skutkové podstaty deliktu provozovatele vozidla. Stěžovatel zpochybňuje existenci zavinění řidiče s odkazem na několik skutečností – dopravní značka IP 13c nebyla podle něj umístěna ve směru jízdy a nebyla dostatečně viditelná; navíc obsahovala dodatkovou tabulku, která dle jeho tvrzení neodpovídá vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Zpochybňuje, zda měl řidič možnost reálně identifikovat dopravní značení a zda vůbec bylo možné zaplatit parkovné, jelikož parkovací automat se nacházel v jiném parkovacím úseku, a navíc ve velké vzdálenosti, což ztěžovalo možnost splnit podmínky vyplývající ze značení. Na základě uvedeného stěžovatel dovozuje, že primární přestupek řidiče nebyl spáchán, a proto nemůže být dovozována ani objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, dle něhož může provozovatel vozidla v řízení o správním deliktu využít námitky řidiče, pokud tím popírá samotnou skutkovou podstatu deliktu.

[12] Stěžovatel proto navrhuje, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil rozhodnutí správních orgánů v dané věci.

[13] Žalovaný uvádí, že žalobce v podané kasační stížnosti přednáší námitky, které uvedl již v řízení o žalobě před městským soudem. K nim žalovaný uvedl obsáhlé vyjádření, na které plně odkazuje, a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). NSS nepřijatelnost podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl naplněn některý ze čtyř výše uvedených důvodů, které zakládají přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[17] Stěžovatel uplatnil kasační námitky, které lze rozdělit do tří oblastí: 1) dopravní značení a aplikace právních předpisů vzhledem k dopravní značce parkoviště s placeným automatem, 2) uplatňování námitek co do obsahu skutkové podstaty přestupku, 3) nemožnost vyjádřit se k podkladům.

[18] Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval otázkou platnosti dopravního značení, zejména pokud je svislá dopravní značka umístěna jinak než přímo ve směru jízdy vozidla. V usnesení ze dne 20. 11. 2023 č. j. 5 As 66/2023-32, konstatoval, že *„dopravní značka vyhrazeného parkoviště je umístěna u strany pozemní komunikace, které se úprava zastavení a stání týká, a obsahuje vhodné doplňkové tabulky, z nichž je zcela zřejmé, za jakých podmínek je zastavení a stání povoleno a na jaký úsek pozemní komunikace tato úprava dopadá. (...) dopravní značka upravující zastavení nebo stání platí pro stranu pozemní komunikace v daném směru jízdy, a pro určení úseku její platnosti tak je zcela nerozhodné, zda je orientována čelně či kolmo ke směru jízdy.“*

[19] S přihlédnutím k celkovému systému regulace parkování v dané oblasti, jak byl popsán v rozsudku městského soudu, je zřejmé, že účastník silničního provozu nemůže rozumně argumentovat nejednoznačností značení. Na účastnících provozu není, aby vedli *„disputace ohledně významu, platnosti či opodstatněnosti té které dopravní značky“*, jak je uvedeno v rozsudku NSS ze dne 18. 7. 2012, č. j. 1 AOs 1/2012-30. V něm soud dále uvedl: *„Zákon stanovuje bezpodmínečnou povinnost všech účastníků silničního provozu řídit se těmito značkami. Tato povinnost nepochybně vzniká právě okamžikem, kdy je taková dopravní značka umístěna v terénu: od této chvíle je zřejmý její význam a platnost, a především se stává součástí onoho systému pravidel silničního provozu.“* V nynějším případě z ničeho neplyne, že by stěžovatel mohl mít legitimní pochybnosti o významu dopravní značky, zejména s ohledem na její umístění v prostoru parkoviště a v kontextu s vodorovným dopravním značením. Pro posouzení dané situace není tedy relevantní, zda je příkazný směr rovně z ulice Lumiérů či je možné odbočení doleva na ulici Filmařská. Z těchto důvodů není ani namístě, aby NSS k těmto tvrzením prováděl důkazy navrhované stěžovatelem zejména v bodě 31 kasační stížnosti.

[20] Ve zbytku této námitky, zejména pokud jde o platnost dodatkové tabulky E 8e, NSS odkazuje na závěry městského soudu, neboť stěžovatel pouze opakuje svou žalobní argumentaci. Námitku umístění parkovacího automatu v jiném parkovacím úseku považuje NSS za irelevantní, neboť, jak již dříve uvedly správní orgány i městský soud, stěžovatel zaměňuje pojmy parkovací oblast a parkovací úsek. NSS proto v tomto ohledu na závěry městského soudu plně odkazuje.

[21] Námitka nepřezkoumatelnosti fotodokumentace z důvodu nepoužití stanoveného měřidla k určení času jejich pořízení v zásadě představuje prosté popírání závěrů žalovaného a městského soudu a nepřináší žádnou otázku, která již nebyla v předchozím řízení přesvědčivě zodpovězena.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti dále brojí proti závěru městského soudu a žalovaného, že jako provozovatel vozidla nemůže uplatňovat námitky, které by v jiném řízení mohl uplatnit řidič vozidla, přičemž odkazuje na rozsudek č. j. 3 As 114/2016-46. Z něj vyplývá, že provozovatel vozidla může namítat skutečnosti směřující k popření skutkové podstaty deliktu, nikoliv však okolnosti, které se vztahují k subjektivní stránce odpovědnosti řidiče,

pokračování

jako je například krajní nouze. Závěry městského soudu však nejsou s touto judikaturou v rozporu. Městský soud, obdobně jako žalovaný, poukázal na objektivní odpovědnost provozovatele vozidla a na skutečnost, že ačkoliv provozovatel obecně nemůže uplatnit námitky příslušející řidiči, žalovaný se dle bodu 33 rozsudku městského soudu vypořádal „*se všemi námitkami žalobce, které tento uplatňoval z pozice řidiče motorového vozidla, když rozporoval polohu automobilu a dopravní značení.*“

[23] Stěžovatel dále namítá, že mu bylo odepřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. NSS konstatuje, že stěžovatel ve své kasační stížnosti nepředkládá žádné nové argumenty, nýbrž pouze opakuje tvrzení, která již byla předmětem posouzení městským soudem. Již ten v bodě 36 svého rozsudku ze spisového materiálu konstatoval, že po konání ústního jednání nebyly do spisu doplněny žádné nové skutečnosti, a tudíž nelze dovodit porušení procesních práv stěžovatele.

[24] NSS v tomto ohledu odkazuje zejména na rozsudek ze dne 13. 5. 2020, č. j. 10 As 127/2020-54, v němž konstatoval, že „*smyslem a účelem v § 36 odst. 3 správního řádu vymezených procesních práv účastníka řízení je, aby účastník řízení znal všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity. Předpokladem užití § 36 odst. 3 správního řádu po skončení ústního jednání je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny důkazy, o nichž účastník neví.*“ I tato námitka je tedy plně vyřešena dosavadní judikaturou NSS.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepříjatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu